

Ilona Tunklová

Velký formát Valtice 2001

Již po šesté se na zámku ve Valticích na Břeclavsku uskutečnilo mezinárodní malířské sympozium Velký formát (viz Ateliér č. 24/96). Pořádalo jen Sdružení výtvarných umělců a teoretiků jihovýchodní Moravy. Hlavním garantem a organizátorem akce byl Jan Pospíšil, malíř a ředitel SUPŠ v Uherském Hradišti. V roce 1991 stál u zrodu myšlenky pořádat tento projekt - pracovní setkání výtvarníků, na kterém by si mohli ověřit možnosti i úskalí malby na rozměrná plátna. Specifická koncepce sympozia vycházela rovněž z návrhu dát umělcům možnost svobodně experimentovat v tak velkém formátu bez svazujících nároků společenské zakázky.

Ideálním místem, díky svým prostorovým a světelným podmínkám i vstřícnému přístupu správců, se stala jízdárna barokního zámku ve Valticích. Rovněž krásné historické prostředí zámku, ale i celého lednicko-valtického areálu, který je zapsán v seznamu UNESCO, bylo pro zúčastněné umělce nepochybně inspirativní, což ocenili zejména zahraniční účastníci sympozia. Během všech ročníků se jich zde vystřídalo 18 z různých koutů Evropy společně s 37 českými umělci. Díla zde vzniklá jsou uložena v depozitu valtického zámku. Snad se v budoucnosti podaří zpřístupnit je veřejnosti trvale po dokončení rekonstrukce zámku ve Valticích.

Letošní ročník se konal po čtyřleté odmlce, způsobené nedostatkem finančních prostředků. Byl ve znamení Visegrádské čtyřky, pokud jde o původ zúčastněných autorů, ale především se nesl ve znamení nebývalé žánrové pestrosti. Jestliže předchozí ročníky kladly důraz spíše na klasickou malbu, mohli se letos návštěvníci setkat s instalacemi Adama Molendy (Polsko) či s plastickými prvky na obrazech mladé výtvarnice Petry Fekarové. Autorka vytvořila tři díla, u nichž vystupují z režného plátěného podkladu vycpané látkové jehly a koule, které barevně pojednala. Noční obrazy, tak nazval své práce její manžel - sochař Miloš Fekar. Ten vsadil na hru světla a stínu, když na pravidelně perforovaná plátna umístil zářivky. Vytvořil tak efektní svítící objekty v modré, červené a bílé. Kontroverzní reakce vyvolalo u některých návštěvníků dílo slovenského výtvarníka Josefa „Danglára“ Gertliho., který zvětšil na velký formát jednu z komiksových scén, které tvoří pro slovenské časopisy. Nazval ji Batman a slepec Minski operují Mickey Mouse. Jeho kolega David Čárský vytvořil diptych téměř monochromních maleb v jemných šedo-zelených tónech, které zaujaly bohatou strukturou a plasticitou povrchu. Maďarskou republiku reprezentovala další manželská dvojice. Ida Lencses se nechala na svém obraze inspirovat architektonickými prvky lichtenštejnských staveb z okolí, zatímco její muž Péter Balázs Kovács se představil volnějším abstraktní malbou, vyjadřující napětí mezi dvěma prvky vstupujícími do vzájemného dramatického vztahu. Beze zbytku využil možnosti velkého formátu Mikoláš Axmann, který experimentoval s rozměrným tiskem - monotypem, jehož pozitiva a negativa vytvořila impozantní celek o délce více než 4 m. Posledním z účastníků byl organizátor akce Jan Pospíšil. Jeho dva expresivně pojaté obrazy Vratká stabilita a Loď bláznů se snaží postihnout polohy - tragickou a komickou, mezi nimiž se odvíjí lidský život. Ironie a sarkasmus jsou ostatně často přítomné v jeho barevně spontánních a dynamickým gestem podaných dílech.

Z výčtu vyplývá, že sympozium představilo spektrum výtvarných názorů, které dává tušit cosi o stavu a proměnách současného výtvarného umění. Kvalitativní rozdíly mezi jednotlivými výtvarnými díly jsou pak nutným rizikem spojeným s výběrem autorů. Letošním ročníkem by měl být zahájen nový pětiletý cyklus, který by měl přinést další možnosti srovnání vývoje a trendů v současném umění. Jeho předností je vedle specifčnosti zaměření a nepochybné hodnoty vzniklých výtvarných artefaktů

sama podstata sympozia. Výstižně se o něm vyjádřil Jiří Kornatovský: „Symposium Valtice se vyznačuje především velkou tolerancí k jednotlivým umělcům a jejich individualitám - vzniká tak prostor pro názorovou šíři a kromě velkého formátu se zde odehrává velký dialog a diskuse.“

© Ilona Tunklová, 2001, (Ateliér, 2001, číslo 21, str. 4)